Ч. 42 Четвер 23 лютого (7 марця) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

З Ради державної.

На вчерашнім засіданю палати послів розпочала ся ґенеральна дебата над проектом реформи податкової. Референтом сеї справи єсть пос. Бер. В дебаті забирав голос пос. Кайцль, котрий виступав головно в обороні права оподатковуваня країв державою. Бесідник годив ся на систему податку доходового, але зазначив, що на єго погляд руководжено ся при тім інтересами клясовими. Найбільше нарікав бесідник на то, що внаслідок реформи податкової многі податники, котрі тепер на підставі того, що платили висший податок, стратять право виборче при меншім податку і то як раз в пору, коли нарід домагає ся розширеня права виборчого. — Пос. Фукс виступав в обороні предложеня, але домагав ся щоби увзглядно-вано інтереси громад. Бесідник виказував, що до голосу пос. Кайцля не треба привязувати ніякої ваги, позаяк молодоческа партия заявила отверто, що з причин політичних буде ставити перешкоди всякій більшій роботі законодавчій. Опісля обговорював бесідник добрі сторони проекту в порівнаню з теперішним станом річи. — Пос. Кайзер висказав радість з причини, що преці раз буде заведений проґресивний податок доходовий. Бесідник заявив, що буде голосувати за законом, коли настане явність в справі реформи податкової.— Пос. Люцятто уважав теперішний проект реформи податкової лиш за перероблений проект був. мін. Штайнбаха та доказував, що проект сей стане ся нещастєм для стану середного.

З попередного засіданя мусимо ще дещо близше згадати про внесенє пос. о. Шорна. Бесідник сей, католицкий сьвященик, поставив був внесенє, щоби заведено назад в законі карнім параґраф, котрий комісия вичеркнула, а після котрого мала би бути наложена кара за належане до тайних товариств; параґраф сей названо масоньским, позаяк він був вимірений головно против масонів. Молодочеські посли Пуркгарт і Брзорад противились реституциї сего параґрафу. — Мін. ґр. Шенборн сказав, що через ціле житє воював словом і ділом против масонів, а правительство тому невинно, що параґраф сей вичеркнено, позаяк єго в комісиї переголосовано.

При голосованю над реституциєю сего параґрафу поділило ся коло польске на два табори. Більшість голосувала за предложенем комісиї т. є. за вичеркненем того параґрафу а за внесенєм посла о. Шорна, т. є. за реституциєю голосували всі сьвященики з кола польского числом пять а відтак ще пос. Водзіцкий, Чеч, Країньский, Влодек і Поточек. — Поправку пос. о. Шорна відкинула відтак Палата 91 голосами против 56.

В справі перенесень учителів

читаємо у вчерашній Gaz. Lwowsk-ій:

„Від якогось часу декотрі рускі часописи, а особливо *Діло* підносить до значеня першорядної квестиї справу одного учителя народного, котрого краєва Рада шкільна з причин службових перенесла з одного місця на друге. То спонукує нас забрати голос з загальнійшого становища.

„Службове перенесенє учителів з задержанем їм їх становища службового, всяких поборів і з винагородою коштів подорожи застерігає закон виразно дискрецийональній оцінці краєвої Ради шкільної; та постанова закона має на примітї добро школи, а також нераз і добро самого учителя. Де відносини шкільні попсували ся і вимагають скорої та енерґічної поправи, там шкільна власть мусить мати спроможність перенести дуже доброго учителя, до котрого має довіря, що ті відносини поправить скоро і рішучо. Учителеви, на котрого прийшов такий почестний вибір, то перенесенє може бути нераз дуже немиле і непожадане, а таки огляд на добро школи мусить ту переважати над личною вигодою і охотою сего учителя.

„Суть знову случаї, що спосібний учитель, котрий дуже добре веде ся, найде ся в трудних місцевих обставинах. Ті обставини заострюють ся часом зовсім без єго причини в такий спосіб, що то для него велике добродійство, коли наставна власть перенесе єго на инше місце як найскорше і витворить єму тим самим лучші услівя до діяльности. Се ще більше потрібне в тих случаях, коли учитель в заостреню тих відносин місцевих не єсть також без провини, коли промахнув ся своєю горячою вдачею, недостачею такту і взагалі незрозумінем свого становища. Була би то за остра і безоглядна кара, коли би єго за се відразу тягнуло ся до дисциплїнарної отвічальности; було би се для него небезпечно, лишати єго дальше, на тім самім місци і виставляти на дальші конфлікти, в котрих сам міг би тяжше провинити ся. В таких случаях власть переносить учителя в єго власнім інтересї, котрого він сам не все розуміє, і дає сим доказ, що дбає про него і добро школи.

Тому то случаї переношеня учителів з причин службових, подиктовані такими ріжними оглядами, мусять бути пропорцинально до-

34)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— А ви тоті гроші, що їх заробляєте, держите при собі? — спитав тепер Том; я би так не дуже безпечив ся.... в таких справах місісіпска держава має не конче добру славу. А як вас коли не буде дома?

— Ну, я їх вже добре сховав — розсьміяв ся рубач — не так легко би їх хтось знайшов. Але й годі инакше зробити, бо віддати їх до якого арканзаского або місісіпского банку, то ж все одно, що програти в карти; при тім мав би чоловік бодай якусь малу розривку, хоч кепску.

Ну, не знаю — сказав Том на то — але сидїти так самому з грішми в лїсї, то також не дуже безпечно.... Ріка несе множество трупів і они плавають по воді, як накришений хлїб в юшці.... я би не конче хотів бути тим хлїбом....

— Ово то й правда! — відповів Кентекієць — особливо попри Вікторию несе ся вода богато; але подумайте собі, кілько то розбиває ся пароходів. То-ж і не диво, що потопельники спливають відтак верх води. Хиба-ж ви хочете вже іти? Коли думаєте їхати до Монтґемері, то вірте менї, що не утратите нїчого

— Та коли я вже раз пустив ся — сказав Том на то вставши та випивши останок з бляшанної чарки — то й піду туди; впрочім маю там зійти ся з моїм старим, котрий готов ще тут мене поминути. Чуєте, де-ж вам вилляти отсю віскі? Я би вам еї тут лишив, бо коли вам еї тут так трудно....

— Ви занадто ласкаві на мене! — відповів Кентекієць усьміхаючись — впрочім приймаю дарунок з подякою; посудини, що правда нема, але у мене єсть кілька тростинових палиць, а в них чей змістить ся яка пайнт [1].

— Також щось, та-ж в них нїчого не змістить ся — сказав Том — але от що, дайте їх сюди, як далеко до Монтґемері і коли я можу там станути?

— Ну, певно ще яких сорок миль; але коли аж до вечера будете веслувати а в ночи пуститесь лиш з водою, то досьвіта зможете там станути.

— Отже добре, то-ж возьміть собі баньку.... в тростині буде як-раз стілько, скілько менї на тепер потреба, а там я вже роздобуду собі більше.

— Що? Цїлу баньку? — відозвав ся Кентекієць здивований — з вас великодушний чоловік.

— Бо то бачите — сказав Том усьміхаючись — я знаю, що то значить бути без віскі, був і я нераз без неї, то длятого жаль менї кождого чоловіка, що знаходить ся в такім самім положеню. Впрочім половина нашого набору на ґалярі, то сама віскі, і можете собі подумати, що не розходить ся о один ґальон. Бувайте-ж здорові.... вже пізна пора, а я хотів би ще завтра рано залагодити всї орудки, задля котрих і вибрав ся. Оставайте-ж ся в ґараздї, але от ще одно.... як вам на імя?

— Роберт Бредшав.... а вам?

— Том Барнвель — була відповідь, а тимчасом вузонька лодка висунулась вже на похват води і заким ще Том міг взяти ся до весла, обкрутила ся кілька разів, а відтак піддаючись сильній руці молодого чоловіка, пігнала борзенько по жовтавій струї.

Том задержав ся був у свого нового приятеля довше, як того спершу хотів, а до того ще й уїхав лиш малу часть своєї дороги. — Бредшава скромна хата була, бачите, віддалена від Гелени всего лиш сїм анґлїйских миль водою — але він спускав ся на сильний похват, котрий занесе єго чей без великого труду до єго цїли.

Сонце спочивало вже у вершках дерев, коли він виплив був із малого заливу, але що в північній Америцї майже нема сумерку, а ніч від дня різко відділяє ся, то він взяв ся таки добре до весла, щоби скористати ще із дневного сьвітла, о скілько лиш можна. На ліво

[1] Пайнт (pint), анґлїйска міра, пів лїтри.

сить части. Однак з природи річи виходить, що власть, котра се виконує, не може подавати причин того, і не може зробити сего навіть тоді, коли справа в якійсь часописи представлена неправдиво. Більша частина перенесених учителів приймає таке зарядженє без нарікання; декотрі дають декотрим часописям причину до нарікання загалом на суворість власти. Ті нарікання були би може й справедливі, коли би цілию шкільництва не була школа, тілько учитель. Однак бувають случаї, що перенесений учитель вдає з себе жертву політичних інтриг. Роблять так часом Русини, але роблять так і Поляки в тих повітах, де школи суть переважно рускі, або інспектор є Русином. В такій великій адміністрациї, як шкільна, скарги такі, хоч нечасті, однак суть періодичним з'явищем, котре всім знане і нікого не дивує. Натомість дивнійша річ така, що якась часопись робить з сего першорядну політичну справу; жадає виясненя і оправданя, хоч з гори знає, що їх не одержить, і натискає на адміністрацию. Адміністрация мусіла би розлізти ся, як би її підвластні мали суд на свої скарги деинде, а не в ній самій, і як би від своєї наставної власти могли жадати, щоби кожду їх видуману або навіть справдішну кривду судила не з дійстного становища, тілько як політичну справу.

Перегляд політичний

Одна з віденьских часописий повторила за Berl Neueste Nachr. вість, що анархісти австрийскі наміряли виконати замах на Найясн. Пана, Цісаря Франц-Йосифа, підчас Єго побуту на пригірку сьв. Мартина, але поліция арештувала підозріні о то особи. — Fremdenblatt на підставі засягнених інформаций констатує, що ціла та вість від початку аж до кінця єсть чистою видумкою.

В колї польскім відбув ся вчера пир в честь міністрів пп. Мадейского і Яворского. В пирі тім взяли участь також член палати панів ґр. Стадницкий і президент зелізниць державних Білиньский.

У Відни ходить чутка, що приїхавший тут президент болгарского кабінету Стоілов має розпочати також переговори з кн. Лабановом-Ростовским в справі помиреня Росиї з Болгарию.

При заприсяженю маринарки у Вільгельмсгафен виголосив цісар німецкий слідуючі характеристичні слова: Як я яко цісар і володітель віддаю цілу мою діяльність для вітчини, тяк ви маєте обовязок віддати ціле своє житє для мене, бо на то зложили ви присягу яко християни.

Пятнайцять професорів липского університету і пятнайцять видавців скликали збори, на котрих запротестували против внесеня центра парляменту в справі закона против партиї перевороту. Єсть то перший в Німеччині протест професорів університету против закона.

Бувший французский міністер війни ґен. Дібарейль пише в листі до Gaulois: Мирні змагання цісаря Вільгельма від самого вступленя его на престол вкладають на нас обовязок взяти участь в торжестві отвореня північно-всхідного каналу. — Французска ескадра, котра возьме участь в сім торжестві, поїде до Кіль під проводом контрадмірала Алькіера.

Бюро Райтера доносить з Шанґаю, що приготовленя до переговорів в справі заключеня мира межи Хіною а Япаном поступають дуже успішно. Відносять ся они до увірительних письм і повновласти хіньских делеґатів. Ті делеґати мають виїхати насамперед до Сімоносакі, а звідтам до Гірошіми, де розпічнуть ся властиві переговори.

Новинки.

Львів дня 6 марця 1895.

— Нова руска ґазета. В Чернівцях в місяци цьвітни сего року замість ґазети *Буковина* почне виходити частійше нова ґазета, котра має заступати інтереси цілої австрийскої Руси. Про се нове видавництво донесла коротко *Буковина*. Нової ґазети, звістно, ще й на сьвіті нема, але се не перешкодило декому у Львові вже заздалегідь накинутись на неї. Не дивуємось *Галичанинови*, котрий як радо бачив би погребанє *Дѣла*, так і всї инші народно-рускі видавництва чи з таким чи з сяким напрямком утопив би в ложці води, коли-б міг; але дивуємось *Дѣлу*, котре чи то з недовіря у власні сили, чи задля короткозорости, котра не позваляє ему „за деревом бачити ще й ліс", приняло саму вістку про нову ґазету нерадо і інсинуацию. Хто як хто, а *Дѣло* дуже добре знає, як могла повстати нова ґазета. Адже ему звістно, що богато членів спілки, котра его видає, і богато передплатників є невдоволених з теперішного безтолкового веденя *Дѣла* і що они жадали спокійнійшого, обєктивного обговорюваня наших справ, а не такого крайно одностороннього, як доси. Ті члени спілки і передплатники мали право жадати сего від редакциї; коли-ж побачили, що впертість одиниць переходить всякі границї здорового розуму, то й рішили заложити собі власний орган, де би могли висказувати свою думку. Ніякого розумного чоловіка не може се анї дивувати, анї обурювати, бо воля-ж кождому промавляти до свого народу; але у нас така поява не може помістити ся в головах декотрих верховодів. Они гадають, що мають монополь на патріотизм і розуміне руской справи і з завзятостию слабосилого хлопця, що не може подужати сильнїйшого, кидають ся у злости та зубами скрегочуть. Одна потіха для спокійних людий, що таке хлопяче завзятє монополістів нікому не шкодить, тілько їм самим. Яка там ся нова ґазета буде, годі наперед судити; на кождий випадок такий привіт противників для „ненарожденної" — то для неї найлучша реклама.

— З „Народної Торговлі." Сим маємо честь повідомити Всч. Духовеньство і ч. Братства церковні, що сьвітло подорожіло о чотири зр. на 100 кільоґрамів. Однак ми запевнили для наших відбирателів, котрі замовлять у нас сьвітло до висилки просто з фабрики найпізнїйше до 29 марта 1895, давну цїну т. є. 78 зр. за Іа, а 72 зр. за IIа від 100 кільоґрамів loco фабрика. Хто замовить сьвітло по 28-ім марта, будемо зачисляти цїну о 4 зр. висшу. *Дирекция.*

— З суду. Яка темнота буває в Гуцульщині, сьвідчить такий факт: Перед судями присяжними в Коломиї засїли два жиди з Кут, Зельман Тілінґер і Пейсах Ляндвер, обжаловані о се, що підступно виманили у Осипа Рубанька в Гриняві за 150 зр. грунт вартости 3000 зр. Жиди були би може виграли процес, коли би не предсїдатель трибуналу п. Бучацкий, котрий запитав їх: чи супротив того, що торжественно заявляють, що не мали наміру обманити Рубанька та що не знали вартости купленого грунту, вдоволились би зворотом цїни купна і коштів? Жиди порозуміли небезпечність, яка їм грозила, коли би були не уступили. Тогдї показалось би, що они мали дійстно намір обманити Гуцулів. Длятого заявили, що коли Рубаньки вернуть їм 200 зр. зараз, то они відступлять від контракту. Однако показало ся, що Гуцули не мали тілько гроший коло себе. Тогдї приступив до них війт з Гриняви, п. Альфред Мильцович і виймивши 200 зр., положив їх на стіл перед трибуналом

від него був так званий „круглий остров вербовий", плоский не замешкалий кусень землї, котрого береги вже тепер стояли під водою, коли ріка зачинала лиш прибувати, а звичайно стояв він що року цїлий під водою. Зарослий по серединї цїлий вербами, мав він берегами доокола молоді деревця бавовни, знак, що тут був ґрунт намуловий, а ті деревця піднимали ся чим раз більше в гору берегами так правильно, що представляли вид якоїсь плянтациї, заложеної людскою рукою, а не виглядали на то, щоби їх тут засіяла лиш сама природа.

Сей остров остав ся тепер за ним по заду, а серединою величезної ріки тягнув ся похват води кілька миль далеко аж до того місця, де був другий остров „число шістдесять один", що розділяв струю і більшу половину води перекидав ід західному берегови; до того причиняло ся ще й то, що досить острий закрут лївого берега пересував похват води саме повисше „шїсдесять один" косо майже через цїлу ширину ріки. Мало що не всї судна, що плили долї водою, лишали для того острова на лїво і лиш при високім станї води відтинали тих дві чи три милї, як мусїли зробити, щоби переплисти знову межи всхідним берегом островів „число шїсдесять два і три" а місісіпскою державою.

Отже Том, що не знав дороги по рїцї Місісіпі і держав ся лиш того, що видів від одного берега до другого, побачив, що ріка робить тут досить значне колїно на право, а щоби то колїно відтяти, держав ся він близько всхідного берега, куди для его лодки мусїла бути найкоротша і найлїпша дорога долї водою. А на дворі змеркало ся чим раз борше, понад ріку піднялa ся легка мрака, як би легка заслона, а навіть послїдне ясне сьвітло на високих деревах на березї зблїдло і надавало цїлїй околици якоїсь слабо сірої краски.

На деякі високі сікомори та тополї сїдали цїлі стада білих та голубих чайок, щоби тут пересидїти через ніч. Впоперек ріки летїли цьвірінкаючи стада блякбірдів — північно-американьских шпаків. Та й ворони кракаючи шукали собі місця на спочинок, а дикі качки летїли довгими рядами саме понад водою і лопотїли крилами та зганяли тут і там якого лпна, що опісля, коли они перелетїли, як би з гніву заводив жалїбно та сїдав на давнє місце на якім пни, що его несла вода, а на котрім він до всхід сонця плив долї рікою може більше як яких двайцять миль.

З лїса було при тім чути чим раз більше рарахканє жаб і коли одні відзивали ся тоненькими, нїби теноровими та сопрановими голосами, то другі, більші вторували грубим але якимсь гармонійним басом. Саме понри землю лїтали деякі нічні птицї а над західним берегом повис був у воздусї навіть рідкий на сїм пониззю гість, білоголовий орел, символ Сполучених Держав та шукав, перехиливши красну головку з великими розумними очима, за яким нещасливим індиком, котрого був би радо вихопив де з корчів та заніс у своє власне кодло.

Том Барнвель мусїв добре веслом робити, щоби похват не заніс его на горішну часть острова. Але скоро вже раз оплив горішний конець то вже вода несла его сама, а що не потребував боятися ся снаґів та вистаючих пнів, то перестав веслувати і розпер ся вигідно та споглядаючи заедно в зорі, плив дальше долї рікою. Довго сидїв він так — темносинє небо сьвітило ся ясно від мигкотячих зірок, коло него шумів ліс а під его легонькою лодкою журчала та лопотїла вода розбиваючись об дилї судна та нїби якось чудно розмавляла сама з собою. Була то чудесна ніч, а тихий, сьвятий спокій залягав над широкою, спокійною рікою.

Ах, як же важко зітхнув молодий лодкар з цїлої груди! Невже-ж у него на серци було якесь тяженьке тайнє горе? — Чи то сльози змочили ему рісницї та покотили ся по суворім лици молодого чоловіка?

Він схопив ся, підгорнув собі з чола, як би чогось знеохочений, довге, бруняве волося, але очий не дотикнув ся — не хотів того признати, що в них станули сльози.

Бодай би вже раз щез той вечірний сумерк — сказав він сам до себе — чоловіка в ту пору чогось заедно біль так за серце тисне; а коли ще глянеш на безкрає синє небо та побачиш там пару сьвітячих зірок, що стоять побіч себе, як двоє очий — от і здає ся тобі, що таки вся вечірна роса набігає тобі до очий і зараз добуває ся знову на верх звідтам. Ба.... тай тут в лїсї сьвітять зірки, а ті тисячі і тисячі Іванових мушок, що літають у воздусї і мов искри обсипують тїнисті дерева, сьвітять ся також як очи.... але мудрі лїтають доокола і не споглядають на тебе заедно так поважно і тужливо.

Він взяв поволи одно весло і запустив его у воду. Хотів підсунути ся човном трохи близше під шумячі дерева, в тїни котрих міріяди Іванових мушок осьвічали ліс якимсь дивним, майже чародійним сьвітлом.

з заявленем, що сі гроші належать до Рубаньків. Жиди, не маючи иншого виходу приймили 200 зр. і відступили від контракту, а прокуратор з своеї сторони відступив від їх обжалованя.

— Огні. В Чукві під Самбором погоріла дня 26 лютого вечером стайня тамошного греко-кат. пароха о. Ант. Ґелитовича з цілим живим инвентарем, т. е. 23 штук рогатої худоби і 7 коний. Інвентар не був обезпечений, а причиною пожару мала бути, як кажуть, дурноватість пастуха, що підпалив в стайни вязанку соломи, щоби при огни загріти ся.

— При будові керниці в Прондннку червонім під Краковом дня 2 марця засипала земля робітника Петра Сятку в глубині 12 метрів. Тому що нещасливого покрила верства землї, груба на два метри, закликали з Кракова огневу сторожу на поміч. Небавом прийшли ще два відділи войскових піонірів. Ті копали від 11 год. рано до 4-ої пополудни і викинули з керниці тілько землї, що вже можна було чути стони робітника. О год. 5 побачили вже его голову, але тут нараз почала земля щораз скорше осувати ся і знов засипала робітника. Тоді капітан піонірів казав підкопувати ся до робітника з боку, але й то не помогло; мусїли покинути роботу, бо боялп ся, щоби в підкопі не усунув ся пісок та два сусїдні доми не завалили ся. Аж по півночи о 4 годині керничник з Кракова Іван Пивоварчик спустив ся по линві до керниці та відгребав за годину робітника. Він ще жив, але мимо лїкарскої помочи небавом помер.

Штука, наука і лїтература.

— „Пересторога, руський памятник початку XVII віка“, історично-лїтературна студия дра Кирила Студиньского, вийшла сими днями з друкарні тов. ім. Шевченка у Львові яко окрема книжка. Стр. 5 ненум. + 193 вісімки. Ціна 1 зр. Дістати можна в книгарнях: Тов. ім Шевченка і Ставропиґійскій.

Господарство, промисл і торговля.

Добре средство на анґіну. Анґіна або круп есть то слабість, на котру дуже часто захадають діти, коли біґають часто по дворі в студенім воздусї. Она проявляє ся тим, що дитина дістає катару в горішній части дихавки і в гортанці, а відтак сильної горячки, зачинає кашлати, хрипне так, що аж при віддиханю свище, кидає собою еї бере страх, на чолї виступає піт, очи виходять на верх, личко синїє, жили на шиї грубіють, а дитина душить ся і як би хотїла ратувати ся від удушеня ловить ся ручками за шию. Причиною сеї недуги есть то, що в горлї і гортанці болонка слизова від запаленя значно й борзо пухне та запирає віддих. Отже один париский лїкар зробив то спостережене, що та болонка від пари з доґтю і терпентини легко розпливає ся. Досить лиш запалити коло постелї недужої дитини трошки доґтю змішаного з терпентиною; зараз зробить ся густий, чорний дим, а дитина вдихаючи его почуе пільгу: опухла болонка розпливає ся і дитина легко еї відкашлює і опісля дужає.

Одоль, вода до зубів уживана тепер загально, складає ся з 35 ґрамів сальолю, 95 ґрамів 94-процентового алькоголю, 4 ґрам. води і двох десятих ґрама санхаріни; для запаху додає ся 60 капель олїю з перцьової мятки, 6 капель анижкового олїю, 6 капель кропового, 2 каплї звоздикового і 1 капля цинамонового олїю.

Молоді а старі гуси пізнає ся так: Молода гуска має білу обвідку доокола зїниці в оцї, а стара має сину або жовту; молода гуска має блїдо-жовтий дзюб, острі пазури, крихкі пера в крилах і слабу ґерґачку, у старої одно і друге есть тверде; у молодої гуски пірє в крилах есть значно лекше як у старої, а плавки (болонки між пальцями) роздирають ся легко.

Як відучити коня, щоби не кусав. Бере ся грубий патик і розколює ся его на однім кінци та вкладає ся там кусень якого небудь сирого мяса. В тій хвили, коли кінь хоче кусати того, що его обходить, наставляє ся ему мясо. Кінь вхопить тогди зубами за мясо, а що оно противве его натурі, то він собі его зґидить і по кількакратній такій пробі відучить ся кусати. Так бодай пише ґіпольоґічна нїмецка ґазета Der Sporn.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 марця. Палата Панів ухвалила вчера майже без зміни закон о артикулах поживи в другім і третім читаню. — Жалобу двірску по вел. кн. Александрі Михайловичу назначено на шість днів.

Париж 6 марта. В палатї послів розпочала ся дебата над буджетом военним. Справоздавець Рош порівнував збройну силу Німеччини з француском і жадав, щоби стан войска піднесено до 542.000 замість як доси 406.000 людий; він висказував також жаль, що перед часом розпущено на урльоп 37.000 людий з войска і домагав ся, щоби орґанізация армії була так само переведена як в Німеччині.

Берлин 6 марця. Старший президент всхідних Прус ґр. Штольберґ одержав димісию; упадок его приписують наглій зміні внутрішної полїтики.

— Конкурс. Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря“ розписує конкурс на оповіданя, новелї, розправи научні і т. и. Кожда праця має складати ся менче-більше з 2000 вершів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комісия. Праця, узнана за першу, одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті праці будуть по черзї друковані в „Зорі“; кромі сего редакция застеріґає собі право друкованя всїх тих праць з поміж надісланих, котрі будуть для „Зорі“ відповідні. Речинець до надсиланя творів назначає ся до 15. н. ст. марта 1895 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Вп. Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Тетаїньскій ч. 19. На кождій праці дає ся знак або число; те саме пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори неприняних творів можуть собі відобрати свої праці, вказавши якусь адресу, під котрою має ся твори звернути. Конкурс рішить ся в першій половині цьвітня 1895 р. і результат оголосить ся в „Зорі“ і инших часописах.

Редакция „Зорі“.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·45	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33		—
Черновець	6 51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·25	7·21	3 47	7·[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21		—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	
Підволочиск	2·48	10·06	5·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16		7·11	8.13	1·03	[illegible]
Стрия	—		9·25	9·10	12·46	—
Белзця	—		8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся информациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зезваляють, можна тамже засягнути информаций що до решти австро-угорских і загранччних зелїзниць.

Господи, — сказав він тепер сам до себе і очевидно хотів сам себе навести на инші гадки — який же би тут був рай в сім величавім підсоню серед сего чудового сьвіта ростинного, як би не ті — він замовк на хвильку і сумно та задумчиво споглядав навперід себе, але відтак борзо відозвав ся знову стиха — як би не ті москіти та кліщі.... лихо би взяло ті насїкомі, все одно які би они не були, чи розумні, чи нерозумні сотворіня.

Нараз став він надслухувати, бо недалеко від него і саме з найгустїйше заваленого деревами берега, поніс ся дзвінкий, веселий сьміх ніби якоїсь дївчини.

— Ну, єй Богу, то якесь чудо — подумав собі молодий мужчина здивований — хиба ж тут серед такої гущанини осїла яка пустинниця, як он там в горі той пустинник? — Нехай би вже обоє разом звели ся. А конець его лодки наставив ся мимо волї до того місця, звідки поніс ся сьміх.

— Ха-ха-ха, тож то они шибають собою в корчах та хотять імити в золоту клїтку пташку, що їм утекла — відозвав ся якийсь голос. Возьми мене, лодкарю, возьми мене.... перевези на тамтой бік.... ніч вже западає, а від вогкого воздуха добираєсь менї студінь крізь тонку одежу аж до самих костий.

Том видивив ся здивований в ту сторону як лїс і крізь густо сплетене з собою галузе та пнї старав ся доглянути аж до берега, ще лиш догадуючись, що там есть якась людина. Він був тепер коло полудневого кінця острова „шідесять один“ і саме коло того місця, де були укриті лоди жителів острова. Але тут засланяла беріг тим більша гущавина, дерево лежало коло дерева перевернене сюди із середини острова а галузе ловило всяку занесену водою деревину і вдержувало еї від похвату. Лоди були тим способом зовсїм закриті, а хто не знав тайни, був би не викрив того каналу, що вів сюди; тут, куди ледви чи й вивірка зважилась би була пускатись по через вируючу воду, не був би нїхто погадав, що там може бути якась жива людина. Аж ось щось білого майнуло по воздусї і звернуло его увагу. — Там, де тонка, біла гиляка сікомори виставала понад шумячу воду, в горі, майже на самім кінчику, сидїла, як сокіл на хитаючій ся галузці, якась жіноча постать в білій тонкій одежи, а коли она так сьміяла ся весело та із свого небезпечного становища споглядала на переляканого лодкаря, то в нім з обави і переляку аж кров застигла. Він думав в першій хвили, що видить дїйстно перед собою щось несамовитого.

Ха-ха-ха — відозвала ся знову та постать до него — їдь сюди перевізнику, їдь до берега.... бач, як місяць сьвітить менї звідтам просто в очи, ще дістану веснянок від его сьвітла.... так... ще трошки.... тепер же уважай — і заким ще Том, котрого перло якесь непонятне чувство, посцїшив на зазив тої женщини, заким ще був в силї подати їй руку або привязати лодку, як она сьмілим скоком кинулась з гори, а коли він прискочив, щоби еї піднести, бо від того, що судно посунуло ся в противну сторону, она упала і мало ще не перевернула ся з него у воду — лодка пігнала попри полудневий конець острова і як стріла борзенько висунуло ся на саму середину похвату.

(Дальше буде.)

Надіслане.

За редакцию відповідає [illegible]

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.